

Arrest

nr. 186 706 van 12 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 13 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 december 2016 die een einde stelt aan het verblijfsrecht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEMPINAIRE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De echtgenoot van verzoekende partij komt op 27 juli 2003 in België aan en dient daags nadien een asielaanvraag in waarbij hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Op 17 september 2003 wordt de asielaanvraag negatief afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. Op 11 juni 2004 treedt de echtgenoot van verzoekende partij in het huwelijk met een Belgische vrouw. Naar aanleiding hiervan verkrijgt haar echtgenoot verblijfsrecht. Reeds op 26 september 2005 gaan de gehuwden elk apart wonen. Op 15 februari 2007 wordt de echtscheiding uitgesproken.

1.3. Op 13 juli 2007 treedt verzoekende partij in Kosovo in het huwelijk met haar echtgenoot. Uit de visumaanvraag tot gezinshereniging blijkt dat haar echtgenoot reeds voor zijn huwelijk met de Belgische vrouw een kind (°5 oktober 2002) had bij verzoekende partij alsook dat hij tijdens zijn huwelijk met de Belgische vrouw een kind (°22 april 2006) verwekt heeft bij verzoekende partij. Uit een vergelijking van de verstrekte gegevens tijdens de asielaanvraag blijkt aldus dat de echtgenoot van de verzoekende partij het bestaan van zijn kind (°5 oktober 2002) doelbewust verzwegen heeft.

1.4. De verzoekende partij komt samen met drie kinderen zonder visum naar België op 20 juli 2010 en dient hier een aanvraag gezinshereniging in. Uiteindelijk wordt haar verblijf toegekend.

1.5. Op 21 mei 2013 gaat het openbaar ministerie over tot dagvaarding in nietigverklaring van het huwelijk van de echtgenoot van verzoekende partij met de Belgische vrouw. Op 19 juni 2014 vernietigt de rechtbank van eerste aanleg het huwelijk. Ook het Hof van Beroep van Gent oordeelt op 14 april 2016 dat het om een schijnhuwelijk gaat zodat het beroep tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg ongegrond wordt verklaard.

1.6. Op 27 december 2016 wordt beslist tot beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij en de kinderen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betreft: R., S. (..)

geboren te Llukac I Begut op 15.03.1979

adres : (..)

nationaliteit: Kosovo

+ de kinderen R. E. (..), R. B. (..), R. A. (..)

Mijnheer de burgemeester,

Er wordt een einde gesteld aan het verblijf op basis van Artikel 74/21 van de wet van 15.12.1980: onder voorbehoud van artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens artikel 10 §1, eerste lid, 4°-5°,6° of 7° artikel 10 bis of artikel 57/34 weigeren, indien de persoon bij wie de vreemdeling zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt die of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf Onverminderd artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die tot het verblijf in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten krachtens artikel 10 ,§1, eerste lid, 4°,5°, 6° of 7°, artikel 10 bis of artikel 57/34 indien de persoon bij wie hij zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf Het verblijf van het familielid kan slechts worden geweigerd en slechts worden beëindigd wanneer het verblijf van de persoon bij wie hij zich heeft gevoegd tevens geweigerd of ingetrokkene wordt Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst

Betrokkene verwerf verblijfsrecht op basis van gezinshereniging Art 10 VW met de heer R. B.(..) (RR. xxxxxxxx). Op het ogenblik van het huwelijk (afgesloten op 13.07.2007 te Kosovo) was haar echtgenoot in het bezit van verblijfsrecht ten gevolge zijn voorafgaand (schijn) huwelijk met zijn 9 jaar oudere Belgische echtgenote V. M (RR.xxxxxxxx).Op deze wijze opende hij het verblijfsrecht voor betrokkene en hun gezamenlijke kinderen. Betrokkene had voorafgaand aan dit huwelijk reeds een relatie met de heer R. (..), het koppel werd voor de eerste keer ouder van een dochter R. E. (..) geboren op 05.10.2002 te Kosovo (destijds genaamd Servië & Montenegro).Op 22.04.2006 kreeg het koppel een 2e dochter R. B. (..); zij werd geboren tijdens de periode dat de heer R. (..) nog gehuwd was met zijn Belgische echtgenote. Uit de verblijfshistoriek blijkt dat deze relatie voor, tijdens en na het huwelijk met de Belgische echtgenote verder duurde, het huwelijk fungeerde louter als een frauduleus middel teneinde zijn werkelijke geliefde en gezamenlijke kinderen op legale wijze te hervestigen op het Belgisch grondgebied en zich met hen te herenigen.

Op 07.04.2009 werd via de bevoegde diplomatieke post in Kosovo een visumaanvraag met oog op gezinshereniging (Dvisum) voor betrokkene en kinderen ingediend. Deze werd aanvankelijk in uitstel geplaatst teneinde het Parket in staat te stellen een onderzoek schijnhuwelijk en een mogelijk opgezet 'carrousel' te voeren aangaande het eerste huwelijk van haar echtgenoot. Op 02.05.2010 kreeg het koppel nog een zoon, A. (..).

Op 20.07.2010 bood betrokkene zich met haar kinderen echter aan bij de gemeente Kortrijk ,zonder in het bezit te zijn van de nodige binnenkomstdocumenten vereist voor een verblijf van langer dan 3 maanden (D- visum).Op 23.07.2010 deelde DVZ / Bureau Gezinshereniging Art 10VW aan de gemeente mede dat een eventuele aanvraag tot vestiging op basis van artikel 10 VW vanuit illegaal verblijf (aanvraag op basis van art 10-12bis §1,3° VW) geweigerd zou worden. Op 26.07.2010 werden de oorspronkelijke visumaanvragen zonder voorwerp verklaard gelet op de aanwezigheid van betrokkene (en kinderen) op het grondgebied. Op 11.10.2010 werd -desondanks de instructies dd. 23.07.2010 -voor betrokkene een verblijfsaanvraag in overeenstemming met Art 10-12bis / 9 bis VW bij de DVZ ingediend. Deze aanvraag vormt een zogenaamde 'dubbele' verblijfsaanvraag dewelke een luik 'gezinshereniging' (Art 10-12bis VW) en een luik 'humanitaire regularisatie'(Art9bis VW) bevat, en die een afzonderlijke beslissing van de 2 uitvoerende bureaus vergt.

Op 01.03.2011 werd de aanvraag Art 10-12 bis VW (luik gezinshereniging) geweigerd gestoeld op de motivering dat betrokkene niet in de onmogelijkheid verkeerde een aanvraag gezinshereniging in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post waar zij zich op geijkte wijze in het bezit dient te stellen van het vereiste (D) visum. Deze beslissing ging niet vergezeld van een bevel het grondgebied te verlaten teneinde bureau humanitaire regularisaties het luik Art 9bis VW te laten beoordelen. Op 22.04.2011 werd voor betrokkene beroep ingediend tegen de beslissing dd. 01.03.2011. De beroepsprocedure werd beslecht in haar voordeel: op 12.07.2011 werden de instructies dd. 01.03.2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigd. Ten gevolge werden op 05.08.2011 door DVZ/ bureau Gezinshereniging instructies verzonden naar de gemeente om de verblijfsaanvraag dd 11.10.2010 alsnog ontvankelijk te verklaren. Betrokken diende bijgevolg in het bezit gesteld te worden van een bijlage 15 bis + een Attest van Immatriculatie (A.I.) van 9 maanden en werd inschreven in het Vreemdelingenregister (V.R) op 03.09.2011. Sindsdien verbleef zij met haar gezin regelmatig in het Rijk en verkregen zij na 3 jaar van tijdelijk verblijf (jaarlijkse vernieuwbare A- kaarten) een onbeperkt verblijfsrecht. Op 02.03.2015 werd zij in het bezit gesteld van een B- kaart met als huidige geldigheidsduur 16.02.2020. Op 12.04.2012 werd de aanvraag tot vestiging op basis van Art 9 bis VW zonder voorwerp verklaard gelet dat de gezinsleden op dat moment reeds (tijdelijk) verblijfsrecht genoten op basis van gezinshereniging Art 10VW. Op 24.09.2012 kreeg het koppel nog een dochter, R. A. (...). Deze laatste werd bij geboorte ingeschreven in het Bevolkingsregister (B.R) en volgt bijgevolg de administratieve situatie van haar vader.

Op 14.04.2016 heeft het Hof van Beroep van Gent (Ref 2014/AR/2196) het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 19.06.2014 (Ref AR /2013/ 1127/A) bevestigd en heeft zo het eerste huwelijk van haar echtgenoot dd. 11.06.2004 vernietigd wegens bewezen schijnhuwelijk. Dit houdt in dat het huwelijk strijdig bevonden werd met de Belgische en internationale openbare orde. Gezien door het vonnis het huwelijk ex -tunc vernietigd werd heeft haar echtgenoot nooit verblijfsrecht gehad en was hij niet in de mogelijkheid om voor zijn gezin een verblijfsrecht te openen. Betrokkenes verblijfsrecht was met andere woorden van bij aanvang aangetast door bedrog van de echtgenoot en kon op geen enkel ogenblik als rechtmatig worden beschouwd. In het kader van een onderzoek naar het eventuele behoud van het verblijfsrecht werd betrokkene op 12.10.2016 gevraagd (betekening op 24.10.2016) alle documenten en elementen aan te brengen waarvan zij het nodig acht dat de Dienst Vreemdelingenzaken er kennis van heeft teneinde haar situatie correct in te schatten op basis van Artikel 74/21 VW.

Op 22.11.2016 ontving de DVZ een schrijven van de advocaat (dd. 18.11.2016) voor haarzelf en haar gezin die melding maakt van haar verblijfshistoriek en aangeeft dat zijn cliënte nooit actief heeft samengewerkt aan de totstandkoming van het schijnhuwelijk van haar echtgenoot. Deze elementen vormen geen voldoende argumenten om het frauduleus verkregen afgeleid verblijfsrecht te behouden. De verblijfshistoriek van betrokkene is gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de vraag die hier gesteld wordt is welk gepast verblijfsrechtelijk gevolg gegeven dient te worden aan de bewezen fraude van de echtgenoot Indien het eerste huwelijk van haar echtgenoot niet vernietigd geweest was, zou haar verblijfsrecht thans niet in vraag gesteld worden. Het feit dat betrokkene niet actief zou hebben meegewerkt aan het schijnhuwelijk doet hier niet terzake. Het staat vast dat haar echtgenoot zijn verblijfsrecht in het Rijk bekomen heeft door fraude en dit verblijfsrecht van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het verblijfsrecht van tijdelijke duur aan de betrokkene en hun kinderen. Het verblijfsrecht van de echtgenoot werd ingetrokken bij beslissing van DZV op 27.12.2016. De advocaat haalt verder aan aan dat betrokkene een hecht gezin vormt met haar echtgenoot en kinderen, zich alhier volledig heeft geïntegreerd, een mondje Nederlands spreekt, liever langer naar de Nederlandse les was geweest maar dat dit moeilijk combineerbaar was met haar werk en de opvoeding van de kinderen, en sinds 02.02.2013 tewerkgesteld is (NV Vermauts Boerenbrood). Er wordt verder aangegeven dat betrokkene (en echtgenoot) een blanco strafregister heeft, dat ieder jaar correct belastingen betaald werden .sociale zekerheidsrechten werden opgebouwd, dat zij en haar gezin op geen enkel ogenblik ten laste geweest zijn van de Belgische openbare overheden.

Teneinde haar economische integratie te staven werden eveneens de volgende documenten voorgelegd : loonfiches februari tot december 2013 bij Nv Vermauts Boerenbrood (vermelding wettelijke anciënniteit 02.2013) januari -december 2014 , oktober -december 2015, januari-augustus 2015 , jan -sept 2016. Deze elementen vormen geen afdoende reden om geen einde te stellen aan het uit fraude afgeleid verblijfsrecht.

Door het arrest staat het vast dat haar echtgenoot voorafgaand aan hun huwelijk nooit familielid van een Belgisch onderdaan is geweest. Haar socio-economische integratie is dan ook (tot op vandaag) een direct gevolg van deze fraude en kan dus niet weerhouden worden om het verblijfsrecht thans te behouden. Uit het geheel van de documenten blijkt dat betrokkene werkwilbig is en actief is op de arbeidsmarkt. Haar economische integratie werd aangetoond en wordt hier dan ook niet betwist. Betrokkene verkreeg echter op frauduleuze wijze toegang tot de Belgische arbeidsmarkt en had eigenlijk nooit, en tot op heden, arbeid mogen verrichten. Zij werd uitsluitend op basis van haar uit fraude afgeleid arbeidsrecht gerechtigd om met een arbeidskaart C in loondienst te werken.

Betrokkene heden haar verblijfsrecht laten behouden omwille van haar economische integratie, gestoeld op frauduleus verkregen toegang tot de arbeidsmarkt, is de zaken dan ook omkeren en verdraaien.

Betrokkene heeft ten gevolge van het geveinsde eerste huwelijk van haar echtgenoot verblijfsrecht en economische rechten verkregen waar zij nooit recht op had. Dezelfde redenering geldt voor de argumentatie i.v.m de opbouw van de sociale zekerheid van het gezin en het betalen van de belastingen, die wettelijk verplicht zijn voor alle burgers.

Het argument dat betrokkene nooit ten laste was van de Belgische openbare overheden, biedt in deze context evenmin enige meerwaarde. Wat betreft het blanco strafregister, voor zover voorgelegd, zou dit document enkel getuigen van een gebruikelijk parcours : van alle burgers wordt immers geacht zich te houden aan de gelden Belgische wetten en normen en geen gevaar te vormen voor de vrijwaring van de openbare orde. Indienbetrokkene ervoor opteert zich te hervestigen in haar land van herkomst samen met haar gezin lijkt haar relatief jonge leeftijd van 37jaar een re-integratie niet in de weg te staan. Haar beroepservaring die werd opgedaan in België kan mogelijk een meerwaarde betekenen in Kosovo. In vergelijking met haar leeftijd is betrokkene nog niet zo lang in België gevestigd (2010), waardoor de duur van verblijf en socio-economische verankering op het grondgebied niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. Betrokkene verbleef immers tot haar 31e jaar in Kosovo waartegenover een verblijf van bijna 6,5 jaar in België staat. Er kan bijgevolg bezwaarlijk worden gesteld dat de duur van haar verblijf in België zwaarder weegt bij de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht tegenover de duur van haar verblijf in het land van herkomst. De advocaat haalt verder geen tegenaanwijzingen aan dat medische elementen een intrekking van het verblijfsrecht -en eventuele terugkeer - in de weg zouden staan voor betrokkene en haar gezin. Betrokkene heeft duidelijk nog sterke familiale banden in Kosovo, haar ouders zijn nog in leven en daar woonachtig, alsook 4 van haar 8 broers. Het feit dat jaarlijks naar Kosovo gereisd wordt illustreert deze innige band. Wat betreft de hechtheid van de gezinsbanden in België zijn er evenmin bezwaren: gelet dat het verblijfsrecht van het gehele gezin beëindigd werd blijft de gezinsband behouden.

De advocaat haalt aan dat betrokkene en haar echtgenoot 4 kinderen hebben; R. E. (..) geboren op 05.10.2002, R. B. (..) geboren op 22.04.2006, R. A. (..) geboren op 02.05.2010, R. A. (..) geboren op 24.09.2012, allen met Kosovaarse nationaliteit. Zij zitten respectievelijk in het beroepsvoorbereidend leerjaar van het secundair onderwijs kantoor en verkoop, vijfde leerjaar lager onderwijs , eerste leerjaar lager onderwijs, kleuterklas. De kinderen zouden perfect Nederlands lezen en schrijven (behoudens de jongste), hebben hier vriendjes en hobby's, zouden nauwelijks Kosovaars kunnen lezen of schrijven. Om de scholarisatie en integratie van de kinderen te staven werden de volgende documenten voorgelegd:

-Schoolattest dd. 25.10.2016 Guldensporencollege betreffende R. E. (..): ingeschreven als regelmatige leerling in het beroepsvoorbereidend leerjaar van het secundair onderwijs Kantoor verkoop schooljaar 2016 -

-Schoolattest dd. 25.10.2016 gesubsidieerde Vrije Basisschool Kortrijk betreffende R. B. (..): ingeschreven als regelmatige leerling in het vijfde leerjaar schooljaar 2016 - 2017.

-Schoolattest dd. 25.10.2016 gesubsidieerde Vrije Basisschool Kortrijk betreffende R. A. (..): ingeschreven als regelmatige leerling in het eerste leerjaar schooljaar 2016-2017.

-Schoolattest dd. 25.10.2016 gesubsidieerde Vrije Basisschool Kortrijk betreffende R. A. (..) : ingeschreven als regelmatige leerling in de kleuterklas 2016 - 2017

-Afbeelding Voetbalclub A. R. (..) FC eendracht / Kuurne + 2 foto's

Deze elementen vormen geen voldoende elementen om het verblijfsrecht te behouden, ondanks een zekere graad van scholarisatie en integratie van de kinderen werd aangetoond. Het blijft een feit dat deze enkel heeft kunnen plaatsvinden na de gepleegde fraude van een onverantwoorde vader. De beslissing voor betrokkene (en haar gezinsleden) is echter zonder een bevel het grondgebied te verlaten teneinde de (deels schoolplichtige) kinderen in staat te stellen het schooljaar af te laten maken. Dat de intrekking van frauduleus verkregen verblijfsrecht bepaalde nadelen met zich meebrengt vormt

een evidentie voor de Dienst Vreemdelingenzaken, doch houdt deze een gepaste maatregel in dewelke in verhouding staat met de gepleegde fraude, ondanks dat de kinderen en in zekere mate de echtgenote geen schuld hebben aan het roekeloze gedrag van de vader/echtgenoot. De afwezigheid van een bevel het grondgebied van het Rijk te verlaten en een effectieve verwijderingsmaatregel beschermt de belangen van de kinderen, de bepalingen van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK) en het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM / Art8) blijven eveneens geschonden. Het staat betrokkene vrij een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van een andere rechtsgrond.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel : schending van artikel 8 EVRM / schending van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 (=vreemdelingenwet) – artikel 74/21 Vreemdelingenwet EN de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen EN redelijkheidsbeginsel

Doordat aan verzoekster op 16.1.2017 de huidige aangevochten beslissing werd betekend waardoor een einde werd gesteld aan het wettig verblijf van verzoekster en dit van haar drie kinderen voornoemd Terwijl het volledig gezin van verzoekster alhier gedurende jaren op ononderbroken wijze verblijft en het centrum van hun belangen zich alhier situeert

Zodat de litigieuze beslissing artikel 8 EVRM / 74/21 Vreemdelingenwet alsmede de motiveringsplicht schendt

Toelichting

Artikel 8 EVRM voorziet:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven , zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privé leven .

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip familie- en gezinsleven', noch het begrip privé leven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privé leven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu meent verzoekster te mogen stellen dat dit niet in twijfel kan worden getrokken. Het staat vast dat verzoekster op 13.07.2007 in Kosovo met de heer RAMQAJ in het huwelijk is getreden en zij sedert augustus 2011 legaal op het Belgisch grondgebied verblijft. Dit samen met haar 4 kinderen voornoemd.

Verzoekster heeft derhalve een duidelijk en onmiskenbaar familieleven op het Belgisch grondgebied.

Sinds haar aankomst in België doet verzoekster bovendien haar uiterste best om zich te integreren.

Zij spreekt Nederlands en werkt full-time en ononderbroken in het officiële circuit sedert 02.02.2013.

Zij staat haar 4 kinderen bij in hun schoolse en naschoolse activiteiten in het nederlands.

Gelet op het voorgaande kan dan ook onmogelijk getwijfeld worden aan het bestaan van een familie- en privé leven van verzoekster in België.

Het gaat in casu tevens niet om een eerste toelating op het Belgische grondgebied.

Verzoekster en haar gezin verblijven reeds meer dan 6 jaren legaal op het grondgebied. Haar echtgenoot meer dan 13 jaar!

Het gaat in casu om een intrekking van een verblijf van het ganse gezin!

In zulk een geval aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé leven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut.

Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In het recent arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoekster stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van &en van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

In een recent arrest van 29 oktober 2015 bevestigde Uw Raad dit eveneens:

"Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt niet dat rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoeker. De verwerende partij stelt dat zij niet inziet waarom zij een belangenafweging zou moeten maken tussen enerzijds de openbare orde en anderzijds het privé leven van verzoeker, nu de rechtmatige toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit' alles vernietigt, en dus ook de daaruit voortvloeiend gevolgen.

De Raad wijst erop dat het beginsel 'fraus omnia corrumpit' enkel betekent dat alle rechten die werden verworven wegens fraude ab initio komen te vervallen of worden uitgeschakeld (A. LENAERTS, "Fraus omnia corrumpit: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme", RW 2013, 377; A. LENAERTS, Fraus omnia corrumpit in het privaatrecht Autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme?, die Keure, Brugge, 2013, 324 e.v.).

De toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit' doet echter geen afbreuk aan een feitelijke situatie en kan dus het jarenlange verblijf en de integratie van verzoeker, die wezenlijke bestanddelen vormen van zijn privé leven, niet uitschakelen of doen vervallen.

In die optiek kan de verwerende partij zich niet vergenoegen met de algemene verwijzing naar het gehanteerde adagium. Immers, zoals reeds gesteld moet de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de omstandigheden van de zaak met het oog op het bereiken van de juiste evenwichten.

Het vastgestelde schijnhuwelijk is weliswaar een zeer zwaarwichtig element -dat valt niet te ontkennen- maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook diegene die betrekking hebben op de privé leven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd.

Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissingen geven er geen blijk van dat rekening werd gehouden met het privé leven van verzoeker zodat niet blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot de belangenafweging die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangafweging tot dewelke de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26juni 2014, nr. 227.900).” Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met het gastland, de duur van hun verblijf in het gastland en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders.

Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Oner v. Nederland, par. 58; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr.3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

Derhalve moet Uw Raad nagaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en priveleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De bestreden beslissing verwijst naar het schijnhuwelijk afgesloten door de echtgenoot van verzoekster. De vastgestelde fraude is weliswaar een zeer zwaarwichtig element - dat valt niet te ontkennen - maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het privé- en gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd.

In dit kader dient benadrukt te worden dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU.

Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C 397/01-C 403/01, Jurispr. biz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07-C-380/07, Jurispr. biz. I 3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Kucukdeveci, C-555/07, Jurispr. biz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Mar leasing, par. 8).

Uit artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet volgt daarenboven duidelijk dat in geval van fraude de gemachtigde 'kan' beslissen dat de vreemdeling niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven.

Art. 74/21. [1 Onder voorbehoud van artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens artikel 10,

§ 1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10bis of artikel 57/34 weigeren, indien de persoon bij wie de vreemdeling zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf. Onverminderd artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, KAN de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die tot het verblijf in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10bis of artikel 57/34, indien de persoon bij wie hij zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf. Het verblijf van het familielid kan slechts worden geweigerd en slechts worden beëindigd wanneer het verblijf van de persoon bij wie hij zich heeft gevoegd tevens geweigerd of ingetrokken wordt. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.]¹

Dit betekent dat de gemachtigde over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om te beslissen of een familielid niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven wanneer dit familielid een persoon vervoegt die fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van verblijfsrecht aan dit familielid.

Zulke discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een meer nauwgezette motiveringsplicht.

Ten slotte volgt uit artikel 74/21 van de vreemdelingenwet eveneens uitdrukkelijk dat bij het nemen van de bestreden beslissing de gemachtigde gehouden is om rekening te houden met het gezinsleven van verzoekster en het hoger belang van de betrokken kinderen.

Uw zetel zal samen met verzoekster willen vaststellen dat verweerster in de aangevochten beslissing weliswaar poogt tegemoet te komen aan de hierboven gestelde principes die haar toekwam in het licht van artikel 8 EVRM en artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet doch daarin niet in slaagt.

Verweerster hamert er op dat ingevolge de door de echtgenoot van verzoekster gepleegde fraude alle rechten die werden verworven wegens fraude ab initio komen te vervallen of worden uitgeschakeld.

Verweerster poogt een fair-balance-toets te doen en gaat in op de argumenten welke door verzoekster werden ingeroepen naar aanleiding van het schrijven uitgaande van verweerster dd.12.10.2016.

Verzoekster dient evenwel bij doornamen van de aangevochten beslissing vast te stellen dat niettegenstaande dat de toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit' geen afbreuk doet aan een feitelijke situatie (cfr geciteerde rechtspraak supra) - en dus het jarenlange verblijf en de integratie van verzoekster en kinderen, die wezenlijke bestanddelen vormen van haar privé leven, deze feitelijke situatie wel degelijk uitschakelt! Hierbij enkel en alleen verwijzende naar het gegeven dat de integrale integratie van verzoekster en haar minderjarige kinderen een direct gevolg is van de fraude.

Wanneer men op deze manier artikel 74/21 Vreemdelingenwet gaat toepassen moge het duidelijk zijn dat een fair-balance-toets steevast een dode letter is en zal blijven !!!

Dit was en is zeker niet de bedoeling van de Wetgever geweest!

Verzoekster kan maar tot de conclusie komen dat verweerster uiteindelijk tot een onredelijke beslissing komt.

Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/21 van de vreemdelingenwet alsmede het redelijkheidsbeginsel dient te worden aangenomen.

Dit middel komt als grond naar voor."

2.2. Er dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit het middel blijkt ook duidelijk dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht of van de aangehaalde wetsbepalingen blijkt dan ook niet.

In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij hier een gezins- en privéleven heeft opgebouwd. Zij meent dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Bij beslissing van 27 december 2016 werd verzoeksters verblijfsrecht beëindigd, nu is komen vast te staan dat dit recht op verblijf werd verkregen op grond van het verblijfsrecht van haar echtgenoot hetwelk frauduleus verkregen werd.

Gezien verzoeksters situatie een situatie van weigering van een voortgezet verblijf betreft, dient nagegaan te worden of de inmenging in verzoeksters gezins- en privéleven in overeenstemming is met het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is namelijk niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de wet van 15 december 1980, meer specifiek artikel 74/21, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins/privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Vervolgens dient de Raad te onderzoeken of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üneler/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Voormelde beoordeling vereist dat wordt nagegaan of er omstandigheden aanwezig zijn die maken dat verzoekster voor het uitoefenen van haar privéleven gebonden is aan België, omdat de banden aangegaan met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn.

Deze elementen moeten vervolgens worden afgewogen tegen het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Inzake immigratie heeft het EHRM er ook bij de beëindiging van verblijfsrecht en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Los van het ingeroepen gezinsleven wijst verzoekster op een privéleven dat zij heeft opgebouwd in België tijdens haar jarenlang verblijf in dit land. In de bestreden beslissing van 27 december 2016 tot beëindiging van haar verblijfsrecht erkent verweerder dat er sprake is van een (socio-)economische integratie gelet op verzoeksters jarenlange tewerkstelling in België. Hij oordeelde evenwel dat de toegang tot de Belgische arbeidsmarkt enkel mogelijk was ingevolge het frauduleus verkregen verblijfsrecht van haar echtgenoot, en deze socio-economische integratie aldus een direct gevolg is van het gepleegde bedrog. Verder is verweerder van mening dat verzoeksters relatief jonge leeftijd (37 jaar) een re-integratie in het herkomstland niet in de weg staat en de beroepservaring in België een meerwaarde kan betekenen op de arbeidsmarkt in het herkomstland. Hij stelde dat vergeleken met haar leeftijd verzoekster nog niet zo lang in België is gevestigd (2010), waardoor de duur van haar verblijf en de socio-economische verankering op het grondgebied niet van die aard zijn dat deze de beëindiging van het verblijfsrecht verhinderen. Hij weerhoudt verder noch in hoofde van verzoekster noch in hoofde van de gezinsleden medische elementen die zich kunnen verzetten tegen een beëindiging/intrekking van het verblijf of een eventuele terugkeer. Verder stelt verweerder vast dat er nog sterke familiebanden bestaan met het herkomstland, nu blijkt dat haar ouders nog leven en aldaar woonachtig zijn, alsook 4 (van haar 8) broers. Hij wijst er op dat er jaarlijks naar het herkomstland werd gereisd wat een illustratie is van de innige band met het herkomstland. Verzoekster kan dan ook niet overtuigen waar zij meent dat de verwerende partij de fraude als een doorslaggevend element hanteert en geen rekening zou gehouden hebben met de feitelijke situatie. Zoals overduidelijk blijkt maakt de verwerende partij wel degelijk een balans op aangaande de privébelangen van verzoekster. De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat, nu blijkt dat verzoekster pas in 2010 naar België is gekomen op een leeftijd van 31 jaar - waarbij haar verblijf in België dan nog bewerkstelligt werd door fraude gepleegd door haar echtgenoot - en aldus het overgrote deel van haar leven in het herkomstland heeft doorgebracht, bij de afweging van verzoeksters privébelangen verwerende partij oordeelt dat de banden met het herkomstland gelet op de verblijfsduur aldaar van 31 jaar tegenover slechts 6,5 jaar in België alsook de sterke familiebanden aldaar die blijken uit een jaarlijks terugkeren naar het herkomstland, zwaarder doorwegen dan de banden met België.

Verzoekster beperkt er zich thans toe te wijzen op een privéleven in België. In het licht van het gegeven dat verzoeksters opgebouwde socio-economische verankering - zoals verweerder correct stelt - mogelijk was gelet op een verblijfsrecht dat evenwel door bedrog van haar echtgenoot werd verkregen en er verder geen beletselen blijken voor een verderzetting van het privéleven in het herkomstland, blijkt op dit punt geen kennelijk onredelijke of disproportionele belangenafweging tussen verzoeksters opgebouwde socio-economische verankering in België en het legitiem algemeen belang dat is gebaat met een effectieve immigratiecontrole (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Nu gelet op de stukken van het dossier kan worden aangenomen dat verzoekster is geboren en getogen in haar herkomstland, kan ook worden aangenomen dat zij er de taal en gebruiken kent. Er liggen alvast geen concrete indicaties voor dat dit niet langer het geval zou zijn. Zij gaf bovendien zelf aan er nog verschillende familieleden te hebben en minstens jaarlijks terug te reizen naar het herkomstland. Er blijkt niet dat verzoekster haar privé- en professionele leven niet kan verderzetten in het land van herkomst of elders. De Raad stelt aldus vast dat geen concrete elementen betreffende

verzoeksters privéleven voorliggen die kunnen rechtvaardigen dat zij verder in België zou moeten kunnen verblijven of die maken dat het voor haar bijzonder moeilijk zou zijn het privé- of professionele leven verder te zetten in haar herkomstland of elders. De thans betreden beslissing verhindert verzoekster ook geenszins om elementen uit haar privéleven aan te wenden in het kader van een verblijfsprocedure op basis van correcte juridische gronden.

Verzoekster beroept zich daarnaast op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu haar echtgenoot en hun vier kinderen zich thans in België bevinden.

In zoverre verzoekster zou betogen dat haar gezinsleden thans legaal in België verblijven, kan dit niet worden aangenomen. In hoofde van alle gezinsleden werd immers op 27 december 2016 overgegaan tot de intrekking of beëindiging van hun verblijfsrecht, zodat ook zij niet langer legaal op het Belgische grondgebied verblijven.

In casu doet zich de situatie voor waarin geen van de gezinsleden wezenlijk nog gerechtigd is op een verder verblijf in België.

Verzoekster heeft in het kader van het schrijven van het bestuur van 12 oktober 2016 waarbij verzoekster ervan op de hoogte werd gesteld dat een onderzoek werd gevoerd naar het behoud van het verblijfsrecht in België elementen ingeroepen met betrekking tot haar gezin. In de beslissingen van 27 december 2016 ten aanzien van verzoekster en haar gezin aanvaardt verweerder dat er in hoofde van de kinderen sprake is van een zekere scolarisatie en integratie, doch hij benadrukt andermaal dat deze maar mogelijk waren als gevolg van het gepleegde bedrog van de echtgenoot van verzoekster en dit wijst op een onverantwoordelijkheid als vader. Hij geeft aan van oordeel te zijn dat enkel een intrekking dan wel beëindiging van het verblijfsrecht van alle gezinsleden een gepaste maatregel is in het licht van het gepleegde bedrog en deze hiermee in verhouding is. Ter bescherming van de belangen van de kinderen wordt wel de mogelijkheid geboden aan de kinderen om hun lopende schooljaar in België te vervolmaken. Er werd verder aangegeven dat de gezinsleden steeds op een andere rechtsgrond een verblijfsaanvraag kunnen indienen.

De Raad merkt verder nog op dat niet blijkt dat het gezinsleven niet in het herkomstland of elders kan verdergezet worden en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om het voorgehouden gezinsleven verder te zetten. Specifiek wat de kinderen betreft, liggen geen aanwijzingen voor dat zij hun scholing in het herkomstland niet zullen kunnen verderzetten. De jongste twee kinderen zijn ook nog heel jong - respectievelijk vier en zes jaar oud - waardoor kan worden aangenomen dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Zij staan beiden ook nog maar aan het prille begin van hun schoolloopbaan. De twee oudste kinderen hebben verder beiden hun eerste levensjaren doorgebracht in Kosovo, waarbij zeker wat het oudste kind betreft kan worden aangenomen dat het daar ook reeds naar school is geweest. Er kan ook aangenomen worden dat de kinderen minstens een basis van een van de talen in het herkomstland kunnen, gelet op feit dat dit de moedertaal is van de beide ouders alsook van de verdere familieleden waarvan velen nog steeds wonen in het land van herkomst en waarmee nog contacten bestaan. Daargelaten de vraag in welke mate de kinderen kunnen lezen en schrijven in de moedertaal van de ouders blijkt niet dat zij dit niet op relatief korte termijn onder de knie kunnen krijgen gelet op de basis van deze taal die zij minstens reeds hebben en dit derwijze dat zij de scholing kunnen verderzetten zonder hierbij noemenswaardige achterstand op te lopen. Er blijkt niet dat verzoekster en haar echtgenoot in de komende maanden niet de nodige stappen kunnen ondernemen opdat de kinderen hun kennis van de moedertaal van de ouders bijschaven, derwijze dat zij volgend schooljaar zonder al te veel problemen in het herkomstland de scholing kunnen verderzetten. In dit verband merkt de Raad op dat het arrest Jeunesse t. Nederland van het EHRM (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, par. 101) ook stelt dat het belang van het kind een primordiaal karakter, maar daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind wel een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie benadrukte in zijn arrest van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, met name in zijn overwegingen 79 en 81, dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging en dat het met name aan de bevoegde nationale autoriteiten toekomt om bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen

van de betrokken kinderen. Het bestuur kan aldus in beginsel oordelen dat het gepleegde bedrog van de echtgenoot van verzoekster, die zowel hem als verzoekster en de kinderen toelieten hun leven hier op te bouwen, zwaarder weegt dan de ongemakken die de kinderen zullen ondervinden indien zij samen met hun ouders dienen terug te keren. Er blijkt niet dat de belangen van de kinderen onherstelbaar of bijzonder ernstig zouden worden geschaad indien zij samen met hun ouders zouden dienen terug te keren naar het herkomstland. De Raad benadrukt in dit verband ten slotte dat verzoekster en haar gezinsleden langs beide kanten nog verschillende familieleden, en dus een sociaal opvangnetwerk, hebben in hun herkomstland hetgeen hen enkel kan helpen bij hun re-integratie in het herkomstland.

Onder deze omstandigheden toont verzoekster niet aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen juist evenwicht zou zijn bewaakt tussen enerzijds haar recht op een privé- en gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De verwijzing ter terechtzitting naar de voorbereidende werken doet hieraan geen afbreuk.

2.6. Zoals blijkt uit het administratief dossier heeft de verwerende partij conform artikel 74/21 van de vreemdelingenwet verzoekster bij schrijven van 12 oktober 2016 de kans gegeven om inlichtingen te verschaffen aangaande aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoekster, de duur van haar verblijf in het Rijk alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de verstrekte inlichtingen in ogenschouw heeft genomen en gemotiveerd waarom deze gegevens de beëindiging van het verblijfsrecht niet kunnen verhinderen. Zoals hoger reeds besproken blijkt geenszins dat de verwerende partij geen juist evenwicht heeft bewaard of in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.8. In een tweede middel betoogt verzoekster als volgt:

“Tweede middel : schending van de artikelen 3, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind alsmede artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie Doordat het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind in de artikelen 3 en 28/29 enerzijds stelt dat alle acties die betrekking hebben op het kind in zijn of haar belang moeten worden genomen en anderzijds dat elk kind recht heeft onderwijs. Onderwijs welke hen voorbereidt op een actief en verantwoordelijk leven EN het Handvest in zijn artikel 24 het hoger belang van het kind vooropstelt

Terwijl op heden een einde wordt gesteld aan de verdere ontwikkelingskansen van de kinderen van verzoekster

Zodat de litigieuze beslissing de artikelen 3, 28 en 29 IVRK alsmede artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie schendt

Toelichting

1.

Het verblijfsrecht van de kinderen hic et nunc intrekken, houdt een inbreuk in van de artikelen 3 en 28, 29 van het IVRK.

De drie oudste kinderen lopen hier reeds meerdere jaren school en volgen op heden de leergangen van het lager en middelbaar onderwijs.(cfr feitelijke uiteenzetting supra)

Sedert hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, meer bepaald medio 2010, werden de kinderen ingeschreven in het Belgisch onderwijssysteem.

Verzoekster erkent dat hic et nunc geen bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten werd mee betekend.

Evenwel blijft het een gegeven dat een einde aan hun wettelijk verblijf op het grondgebied van het Rijk werd gesteld.

Talrijke schoolse activiteiten komen derhalve in het gedrang.

Verder wenst verzoekster te beklemtonen dat de kinderen op school zeer goed presteren.

Door de beslissing van verweerder moge het duidelijk zijn dat alle investeringen welke verzoekster, haar echtgenoot, leden van de scholengroep, ... hebben gedaan met het oog op het schoollopen in België een maat voor niets zijn geweest.

Voor de kinderen van verzoekster is het belangrijk dat zij hun gewoon stramien van vooruitgang - zoals zij het op heden gewoon zijn - verder kunnen blijven volgen.

Verzoekster verwijst hierbij expliciet naar het arrest van het de Raad van State nr. 144.961 van 25 mei 2005 in de zaak A.156.153/VII-32.847 - Dimcovet / Belgische staat en meer bepaald naar de motivering om de beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken van 26 augustus 2004 waarbij de aanvraag

van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard te vernietigen :

" Overwegende dat niet wordt betwist dat het minderjarig kind Alina het onderijs in België aanvatte in 1998, op een ogenblik waarop de eerste verzoekende partij, haar vader, in het Rijk mocht verblijven, vermits de asielaanvraag ontvankelijk was verklaard; dat het de verzoekende partijen hoegenaamd niet ten kwade kan worden geduid dat zij het kind in België, in één van de landstalen school lieten lopen, en dit onderwijs gedurende meerdere jaren hebben laten verderzetten; dat het moeilijk te verantwoorden is dat dit kind de onderwijscyclus , die het in 1998 heeft aangevat, zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, waarvan het de aldaar gangbare taal nooit heeft onderwezen gekregen; dat de bestreden beslissing botweg stelt dat uit het illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden, zonder dat uit de motivering blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van het kind naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak; dat het middel gegrond is"

Verzoekster heeft na haar aankomst in het Rijk de kinderen alhier onmiddellijk laten schoollopen.

Gelet op de legale verblijfstoestand kan dit verzoekster zeer zeker niet ten kwade worden geduid.

Het middel is dan ook gegrond.

2.

Artikel 24 van het Handvest verplicht verwerende partij om bij het nemen van alle maatregelen ten aanzien van kinderen - het belang van het kind in rekening te brengen.

Deze bepalingen verplichten verwerende partij dus expliciet om bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met het belang van de minderjarige kinderen van verzoekster.

Nochtans kan uit de motivering van de bestreden beslissingen op geen enkele wijze worden afgeleid dat dit gebeurde op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing heeft nochtans verstreckende gevolgen voor de kinderen en er mag aldus verwacht worden dat hun hoger belang in aanmerking werd genomen, quod non.

Verzoekster wijst de aandacht van Uw zetel expliciet op het arrest van Uw Raad nr. 97.183 van 21 februari 2013:

"(-)"

In casu kan uit de bestreden beslissing op geen enkele manier worden afgeleid dat er rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen van verzoeker.

Dit belang kadert in de rechten die kinderen hebben volgens het Kinderrechtenverdrag:

Overeenkomstig artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag moet "het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen".

(...)

Hoewel aan dit belang duidelijk geraakt wordt door de bestreden beslissing, gaat ze hier helemaal niet op in.

Zelfs indien verwerende partij van mening was dat de bestreden beslissing in overeenstemming is met het hoger belang van de kinderen, had zij hierover motieven moeten opnemen of tenminste impliciet moeten laten blijken dat zij hiermee rekening hield, quod non."

Met het hoger belang van de kinderen werd geenszins op afdoende wijze rekening gehouden.

Het middel is dan ook gegrond."

2.9. Waar verzoekster verwijst naar de artikelen 3, 28 en 29 van het VN Kinderrechtenverdrag moet worden benadrukt dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State de bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206; RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)). In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van de artikelen 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen. Zo wordt overwogen dat: "Deze elementen vormen geen voldoende elementen om het verblijfsrecht te behouden, ondanks een zekere graad van scholarisatie en integratie van de kinderen werd aangetoond. Het blijft een feit dat deze enkel heeft kunnen plaatsvinden na de gepleegde fraude van een onverantwoorde vader. De beslissing voor betrokkene (en haar gezinsleden) is echter zonder een bevel het grondgebied te verlaten teneinde de (deels schoolplichtige) kinderen in staat te

stellen het schooljaar af te laten maken. Dat de intrekking van frauduleus verkregen verblijfsrecht bepaalde nadelen met zich meebrengt vormt een evidentie voor de Dienst Vreemdelingenzaken, doch houdt deze een gepaste maatregel in dewelke in verhouding staat met de gepleegde fraude, ondanks dat de kinderen en in zekere mate de echtgenote geen schuld hebben aan het roekeloze gedrag van de vader/echtgenoot. De afwezigheid van een bevel het grondgebied van het Rijk te verlaten en een effectieve verwijderingsmaatregel beschermt de belangen van de kinderen, de bepalingen van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK) en het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM / Art8) blijven eveneens geschonden. Het staat betrokkene vrij een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van een andere rechtsgrond.”

Zoals de Raad eerder heeft gesteld liggen geen aanwijzingen voor dat de kinderen hun scholing in het herkomstland niet zullen kunnen verderzetten. De jongste twee kinderen zijn ook nog heel jong - respectievelijk vier en zes jaar oud - waardoor kan worden aangenomen dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Zij staan beiden ook nog maar aan het prille begin van hun schoolloopbaan. De twee oudste kinderen hebben verder beiden hun eerste levensjaren doorgebracht in Kosovo, waarbij zeker wat het oudste kind betreft kan worden aangenomen dat het daar ook reeds naar school is geweest. Er kan ook aangenomen worden dat de kinderen minstens een basis van een van de talen in het herkomstland kunnen, gelet op feit dat dit de moedertaal is van de beide ouders alsook van de verdere familieleden waarvan velen nog steeds wonen in het land van herkomst en waarmee nog contacten bestaan. Daargelaten de vraag in welke mate de kinderen kunnen lezen en schrijven in de moedertaal van de ouders blijkt niet dat zij dit niet op relatief korte termijn onder de knie kunnen krijgen gelet op de basis van deze taal die zij minstens reeds hebben en dit derwijze dat zij de scholing kunnen verderzetten zonder hierbij noemenswaardige achterstand op te lopen. Er blijkt niet dat verzoekster en haar echtgenoot in de komende maanden niet de nodige stappen kunnen ondernemen opdat de kinderen hun kennis van de moedertaal van de ouders bijschaven, derwijze dat zij volgend schooljaar zonder al te veel problemen in het herkomstland de scholing kunnen verderzetten. In dit verband merkt de Raad op dat het arrest Jeunesse t. Nederland van het EHRM (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, par. 101) ook stelt dat het belang van het kind een primordiaal karakter, maar daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind wel een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie benadrukte in zijn arrest van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, met name in zijn overwegingen 79 en 81, dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging en dat het met name aan de bevoegde nationale autoriteiten toekomt om bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen. Het bestuur kan aldus in beginsel oordelen dat het gepleegde bedrog van de echtgenoot van verzoekster, die zowel hem als verzoekster en de kinderen toelieten hun leven hier op te bouwen, zwaarder weegt dan de ongemakken die de kinderen zullen ondervinden indien zij samen met hun ouders dienen terug te keren. Er blijkt niet dat de belangen van de kinderen onherstelbaar of bijzonder ernstig zouden worden geschaad indien zij samen met hun ouders zouden dienen terug te keren naar het herkomstland. De Raad benadrukt in dit verband ten slotte dat verzoekster en haar gezinsleden langs beide kanten nog verschillende familieleden, en dus een sociaal opvangnetwerk, hebben in hun herkomstland hetgeen hen enkel kan helpen bij hun re-integratie in het herkomstland.

Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij meent dat door een terugkeer naar het herkomstland alle inspanningen op schoolvlak verloren zijn. Nogmaals benadrukt de Raad dat niet blijkt dat de kinderen hun schoolloopbaan niet in het herkomstland zouden kunnen verderzetten of dat zij daarbij geconfronteerd zouden worden met ernstige belemmeringen. Zoals de verwerende partij er ook op gewezen heeft wordt de kinderen toegelaten om het lopende schooljaar in België af te ronden en aldus ook deel te nemen aan de schoolse activiteiten, hetgeen de ouders daarnaast ook de kans geeft om tijdig alle nodige voorzieningen te treffen om de overgang naar het schoolgaan in het herkomstland vlot te laten verlopen.

Nog daargelaten de vaststelling voorts dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan de rechtspraak waarnaar verzoekster verwijst maakt zij evenmin aannemelijk dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot voormelde rechtspraak zonder meer transposeerbaar zijn op onderhavige zaak.

Verzoekster maakt voorts met haar betoog geenszins aannemelijk dat niet op afdoende wijze rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen.

2.10. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. In een derde middel betoogt verzoekster als volgt:

“Derde middel : schending van het evenredigheidsbeginsel

Doordat de tegenpartij vertrekt van dat ene burgerlijk vonnis van het Hof van Beroep te Gent dd. 14.04.2016, waarbij een nietigheid van een huwelijk werd uitgesproken (nietigheid waarbij de echtgenoot van verzoekster niet echt meer belang had, vermits hij het huwelijk reeds had laten ontbinden door echtscheiding, laat staan dat verzoekster zelf daarin betrokken was), om, vervolgens daarop een (foutieve) gevolgtrekking te baseren dat de echtgenoot van verzoekster fraude zou hebben gepleegd, daar hij niet de intentie zou gehad hebben om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, om, vervolgens, meer dan na 5 jaar na het verlenen van een recht op vestiging als gevolg van een vestigingsrecht van haar echtgenoot welke op zijn beurt al meer dan 12 jaar wettig in België verbleef, en gebruik makend van haar discretionaire bevoegdheid, plots te beslissen een einde te maken aan het recht op vestiging van verzoekster en haar schoolgaande kinderen, aan wie helemaal niets te verwijten valt.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of de Staatssecretaris zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, vaststellend het loutere feit dat een ontbonden huwelijk nietig werd verklaard, 12 jaren na de beweerde “frauduleuze” huwelijksvoltrekking, het vestigingsrecht onttrekt aan verzoekster en minderjarige kinderen, verzoekster welke dan nog zelfs niet in dat nietig verklaard huwelijk betrokken was!

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoekster heeft destijds – na haar huwelijk met de heer RAMQAJ - een visum gezinshereniging aangevraagd.

Supra werd aan Uw zetel een duidelijk overzicht gegeven nopens de lijdensweg welke verzoekster diende te ondergaan bij de behandeling van haar aanvraag.

Op 5 augustus 2011 werden er door de Dienst Vreemdelingenzaken (bureau gezinshereniging) instructies verzonden naar de gemeente om de verblijfsaanvraag van verzoekster ontvankelijk te verklaren.

Verzoekster werd in het bezit gesteld van een bijlage 15bis + een attest van immatriculatie van 9 maanden en werd ingeschreven in het Vreemdelingenregister.

Sindsdien verbleef verzoekster samen met haar gezin op regelmatige wijze op het grondgebied van het Rijk en verkregen zij na 3 jaar van tijdelijk verblijf (jaarlijks vernieuwbare A kaarten) een onbeperkt verblijfsrecht.

Op 02 maart 2015 werd zij in het bezit gesteld van een B kaart met als geldigheidsduur 16.02.2020.

Op geen enkel ogenblik heeft verzoekster fraude gepleegd dan wel handelingen gesteld welke een einde zouden moeten stellen aan haar recht op verblijf.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden zoals hierboven geschetst, een einde te maken aan het recht op vestiging van verzoekster en haar minderjarige kinderen.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Het middel is dan ook gegrond.”

2.12. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Waar verzoekster in de aanvang van haar kritiek immers stelt dat de verwerende partij verkeerde conclusies trekt uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent door te stellen dat haar echtgenoot fraude zou gepleegd hebben, is verzoekster geenszins ernstig. Uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent blijkt immers overduidelijk dat het huwelijk nietig werd verklaard omdat haar echtgenoot niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Verzoekster lijkt het zonlicht te blijven ontkennen. Voorts blijkt dat het arrest van het Hof van Beroep dateert van 14 april 2016. Gelet op het feit dat verzoekster ook de mogelijkheid kreeg om haar standpunt aan het bestuur kenbaar te maken in het licht van de mogelijke beëindiging van haar verblijfsrecht, kan bezwaarlijk gesteld worden dat de verwerende partij getalmd zou hebben met het treffen van de bestreden beslissing op 27 december 2016.

Er dient verder te worden benadrukt dat de verwerende partij de discretionaire bevoegdheid heeft om een einde te stellen aan het verblijf van de gezinsleden van een vreemdeling die op frauduleuze wijze verblijfsrecht heeft verkregen. Het argument dat verzoekster en haar kinderen zelf geen schuld hebben aan deze fraude doet aan deze bevoegdheid geen afbreuk. De verwerende partij moet bij het treffen van dergelijke maatregel wel rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de verblijfsduur in België alsook met het bestaan van gezinsbanden of culturele of sociale banden in het herkomstland. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de verwerende partij deze elementen in ogenschouw genomen en gemotiveerd waarom dit het behoud van het verblijfsrecht niet kan verantwoorden.

Het betoog voorts van verzoekster over haar lijdensweg om verblijfsrecht in België te verkrijgen doet aan voormelde geen afbreuk.

2.13. Het derde middel is ongegrond.

2.14. In een vierde middel betoogt verzoekster als volgt:

“Vierde middel : schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel

Doordat aan hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als

“... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Uit hetgeen hierboven werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoekster na een procedureslag een verblijfsvergunning voor het grondgebied van het Rijk verkreeg, en zij sedert meer dan 5 jaar verblijf van onbepaalde duur op het grondgebied geniet.

Steeds heeft verzoekster op correcte wijze gehandeld.

Verzoeker mocht er van uitgaan dat wat betrof haar situatie dan ook alles in orde was.

Pas 5 jaar en na het verkrijgen van een BIVR van onbepaalde duur krijgt verzoekster als een donderslag bij heldere hemel te horen dat haar wettig verblijf en dat van haar kinderen komt te vervallen gezien het

eerder huwelijk van haar echtgenoot met zijn toenmalige Belgische partner bij arrest van 14.04.2016 werd vernietigd.

Dit niettegenstaande het ambt van de procureur des Konings gunstig had geadviseerd nopens de erkenning van haar in Kosovo afgesloten huwelijk.

Met andere woorden verweerster had bij verzoekster (en haar gezin) het vertrouwen gewekt dat alles in orde was nopens de verblijfstoestand.

Verzoekster meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden .

Verzoekster meent dan ook dat middel als gegrond naar.

Met betrekking tot de gevorderde schorsing en de vernietiging van het Bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig model bijlage 13 dd. 24.02.2011, verzoekster ter kennis gebracht op 08.03.2011

Verzoekster herneemt dienaangaande de hierboven geciteerde en ontwikkelde middelen.

Het Bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig model bijlage 13 (ref 4544260) dd. 24.02.2011, haar ter kennis gebracht op 08.03.2011 te schorsen en nietig te verklaren en zonder gevolg.”

2.15. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

2.16. Verzoekster kan niet voorhouden dat verwerende partij het vertrouwens- of rechtszekerheidsbeginsel miskende door op een consciëntieuze wijze de wet toe te passen en over te gaan tot beëindiging van het verblijfsrecht wanneer blijkt dat dit verblijfsrecht enkel kon bestaan omwille van de fraude gepleegd door de echtgenoot en de elementen inzake het privé- en gezinsleven aan dergelijke beslissing niet blijken in de weg te staan. Zij maakt niet aannemelijk dat verwerende partij aldus is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die haar zouden zijn gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792).

2.17. Waar verzoekster nog verwijst naar een bevel om het grondgebied te verlaten van 24 februari 2011 gaat de Raad ervan uit dat dit geen betrekking heeft op de zaak van verzoekster. Alleszins maakt dergelijk bevel niet het voorwerp uit van onderhavig verzoekschrift.

2.18. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER